

کاهش میانگین سنی فرار دختران از خانه

گروه جامعه: در حالی که کارشناسان و صاحب نظران مسائل اجتماعی از رشد سالانه ۱۵ تا ۲۰ درصدی آمار آسیب های اجتماعی در کشور خبر می دهند، کاهش میانگین سنی فرار دختران از خانه به عنوان یکی از سرشاخه های آسیب های اجتماعی از جمله مسائل حائز اهمیت در این زمینه است.

به گفته مدیرکل دفتر امور آسیب دیدگان اجتماعی سازمان بهزیستی، میانگین سن فرار دختران از خانه در کشور بین ۱۵ تا ۲۰ سال رسیده و بیشترین فراوانی دختران فراری پذیرش شده در مراکز سازمان بهزیستی نیز که در این رده سنی گزارش شده اند، گویای این واقعیت است.

سیدحسن موسوی چلک در گفتگو با خبرنگار ما تاکید می کند آمارهایی که سازمان بهزیستی در خصوص تعداد دختران فراری ارائه می کند، صرفاً مربوط به دخترانی است که از سوی تیم های سیار این سازمان شناسایی شده یا به صورت خودمعرف به مراکز اورژانس اجتماعی بهزیستی مراجعه کرده اند.

وی معتقد است نه تنها در کشور ما بلکه در هیچ کجای دنیا امکان ارائه آمار دقیق درباره فرار کودکان و نوجوانان از خانه وجود ندارد، چراکه تمام دختران و پسرانی که به هر دلیل اقدام به ترک خانه می کنند، قابل شناسایی نبوده و بخصوص آنهایی که سابقه چندین بار ترک خانه را داشته اند، ممکن است به هر نحو ممکن خود را از دید ماموران نیروی انتظامی یا اکیپ های سیار اورژانس اجتماعی بهزیستی مخفی نگه دارند.

فرار ۸۰۰ دختر از خانه طی ۶ ماه

موسوی چلک، تعداد آمار دختران فراری که به مراکز سازمان بهزیستی ارجاع داده شده اند را در سال گذشته ۱۴۸۱ نفر و در ۶ ماهه ابتدایی امسال ۸۷۸ نفر اعلام می کند.

به گفته مدیرکل دفتر امور آسیب دیدگان اجتماعی سازمان بهزیستی، در حال حاضر ۱۲ تیم سیار این سازمان که یکی از وظایف آنها شناسایی و جمع آوری دختران فراری است، در سطح تهران و تعدادی از مراکز بهزیستی استان ها فعال است که قطعا این تعداد کافی نبوده و قرار است در صورت تامین اعتبار لازم، ۱۰۰ دستگاه خودروی ویژه تیم های سیار اورژانس اجتماعی تا پایان امسال و یا اوایل سال آینده خریداری و بین بهزیستی مراکز استان ها توزیع شود.

کاهش میانگین سنی فرار دختران از خانه

ادامه از صفحه اول

یک آسیب شناس نیز افزایش دوستی های اینترنتی، خیابانی و عشق های کاذب بی سرانجام، فاصله گرفتن والدین و فرزندان از یکدیگر، وجود تنش و اختلافات خانوادگی را از دلایل عمده افزایش آمار دختران فراری عنوان کرده و می گوید: بررسی هانشان می دهد که بیش از ۷۰ درصد دختران فراری در بیان دلایل ترک منزل به ترتیب به مواردی همچون تشنج در محیط خانواده، خانواده تک سرپرست، طلاق والدین، پرجمعیت بودن خانواده، دوست و هم نشین نامناسب، اعتیاد والدین، فقر و بیکاری، بی توجهی به نوجوانان در دوران بلوغ و وجود ناپدری و نامادری اشاره کرده اند. مجید ابهری معتقد است: با وجود اقدامات و تلاش های نهادهای انتظامی و قضایی از آنجا که نهادهای تربیتی و تشکل های متولی آسیب های اجتماعی در زمینه پیشگیری، انسجام و تمرکز لازم را نداشته و سیاستگذاری ها دارای تعدد و تنوع است، همین ضعف آموزش و پیشگیری، زمینه رشد تصاعدی آسیب های اجتماعی در جامعه را فراهم می آورد.

ابهری با تاکید بر این که کودکان خیابانی، بز هکاران نوجوان و جوان آینده هستند؛ در صورتی که مراکز سیاستگذاری در امور پیشگیری و آموزش به طور منسجم و متمرکز فعالیت نکنند، دختران فراری نیز در صورت عدم شناسایی، ساماندهی و رسیدگی

بموقع، قطعا در آینده ای نه چندان دور در باتلاق عمیق آسیب های اجتماعی سقوط خواهند کرد.

۷۲ ساعت فاصله تا بزهکاری

این آسیب شناس معتقد است: بررسی هانشان می دهد دختری که به هر دلیل خانه را ترک می کند؛ در صورتی که بموقع تحت کنترل قرار نگیرد، از روی سرگردانی، بی هدفی و مشکلات عدیده در تامین غذا و جای خواب قطعا در کمتر از ۷۲ ساعت، ناچار به ارتکاب بزهکاری می شود و در چرخه آسیب های اجتماعی گرفتار خواهد شد.

بیشتر دختران فراری در پرونده خود، بیش از یک بار سابقه فرار از منزل را دارند که شاید عمده ترین دلیل آن را بتوان در عدم آمادگی و تمایل نداشتن خانواده به پذیرش این دختران پس از بازگشت به محیط خانه یا بر طرف نشدن عوامل زمینه ساز فرار دختران از خانه، جستجو کرد.

بر این اساس، طبقه بندی این دختران بر مبنای میزان آسیب دیدگی، نوع آسیب، دفعات فرار، جدا کردن آنها از بزهکاران حرفه ای، بازسازی روحی و شخصیتی این دختران با مشاوره های مددکاری و روان شناسی و نیز مشاوره مددکاری با خانواده مددجو از جمله عواملی است که می تواند از ترک مجدد خانه از سوی این دختران، جلوگیری کند.

